

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 27 listopada 1959 r.

w sprawie leczenia poborowych w zakładach społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 14, poz. 75) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Poborowy, uznany orzeczeniem powiatowej komisji poborowej za czasowo niezdolnego do służby wojskowej (kategoria „B”) z powodu choroby, wady lub ułomności dającej się wyleczyć najdalej w ciągu roku, podlega na zarządzenie komisji poborowej skierowaniu do zakładu społecznego służby zdrowia właściwego ze względu na stwierdzone schorzenie (ułomność).

2. W przypadkach określonych w ust. 1 wydział spraw wewnętrznych prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, a w mieście wyłączonym z województwa — dzielnicowej) rady narodowej przesyła wykaz poborowych do wydziału zdrowia tego prezydium, który wystawia odpowiednie skierowania do właściwych zakładów społecznych służby zdrowia.

3. W skierowaniu należy w szczególności wskazać zakład, do którego kieruje się poborowego, termin zgłoszenia się, rozpoznanie i zalecone leczenie. Jeśli w związku z zaleconym leczeniem niezbędne jest dokonanie zabiegu chirurgicznego, do skierowania należy dołączyć pisemną zgodę poborowego na poddanie się temu zabiegowi.

§ 2. 1. Poborowego skierowanego w myśl § 1 zakład społeczny służby zdrowia przyjmuje na leczenie poza normalną kolejnością.

2. Zakład społeczny służby zdrowia odmawia przyjęcia na leczenie poborowego, jeżeli:

- 1) ze względu na rodzaj schorzenia (ułomność) dany zakład nie jest właściwy do przeprowadzenia leczenia,
- 2) poborowy odmówił zgody na zabieg lub cofnął poprzednio wyrażoną zgodę na poddanie się zabiegowi chirurgicznemu niezbędnemu do wyleczenia schorzenia (ułomności).

3. Poborowego wypisuje się z zakładu społecznego służby zdrowia, jeżeli:

- 1) okoliczności określone w ust. 2 zostały stwierdzone po podjęciu leczenia albo
- 2) wyniki przeprowadzonych w zakładzie badań wskazują, że schorzenia (ułomności) nie da się wyleczyć w ciągu roku.

§ 3. 1. Poborowi nie ponoszą opłat za świadczenia zakładów społecznych służby zdrowia udzielane w związku z leczeniem wskazanym w skierowaniu (§ 1 ust. 2 i 3).

2. Podstawą do bezpłatnego otrzymywania leków i środków opatrunkowych z aptek otwartych przez poborowego leczonego w przychodni lub ośrodku zdrowia są recepty wystawione przez lekarza tego zakładu; na recepcie powinien być zamieszczony dopisek: „poborowy — bezpłatnie”.

§ 4. 1. Zakład społeczny służby zdrowia przeprowadzający leczenie poborowych jest obowiązany prowadzić ich ewidencję oraz przechowywać dokumentację lekarską oddzielnie od dokumentacji innych chorych.

2. Zakład społeczny służby zdrowia zawiadamia wydział spraw wewnętrznych prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, a w mieście wyłączonym z województwa — dzielnicowej) rady narodowej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania poborowego oraz wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, a w mieście wyłączonym z województwa — dzielnicowej) rady narodowej (§ 1 ust. 2):

- 1) o przyjęciu poborowego na leczenie,
- 2) o zakończeniu leczenia i jego wynikach,
- 3) o odmowie przyjęcia poborowego na leczenie bądź o jego wypisaniu (§ 2 ust. 2 lub 3) — z podaniem uzasadnienia,
- 4) o uchylaniu się poborowego od leczenia, a w szczególności o niezgłaszaniu się na badania lub zabiegi w terminach wyznaczonych przez lekarza.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia,

Minister Zdrowia: R. Barański